

бенно благоволение, той изпращаше нѣкои и да му разгребатъ лозето... Такива едни поржчки бѣха голѣма радостъ за насъ, изжаднѣли за чистъ въздухъ, за движение и за борба, и щастливцитѣ, на които паднѣше изборътъ на професора, извикваха злъчна завистъ у останалитѣ въ стаята.

Когато дойдохъ до срѣдата на университетския курсъ — до Исусовия акатисъ въ светчето, баща ми ме оттегли отъ учебното заведение на Гърбата и ме прати да уча алфавита въ елинското училище въ Карлово, отворено отъ Райна Поповичъ.

*

Това ми разказваше покойниятъ старъ учителъ Г. за системата на преподаванието преди осемдесетъ години въ академията на Гърбата въ Сопотъ.

Такова е било то почти на всѣкжде изъ България, до когато въвежданието на свѣтски науки замѣни „гърбовското“ учение.

Тая благодателна учебна реформа, която въ нѣколко години вжтре преобразува българското училище и даде силенъ тласкъ на народното образование въ нова, плодородна посока, се дължи на вдъхновената мисль на Априлова, отворилъ презъ 1844 год. първото модерно училище въ Габрово.

